

Oton Župančič:

Zdravica.

Do vrha, Benjamin točaj!
Ex! — trčimo, bratje, in sedaj
kar je, to vam zapojem.
Najprej: kdor zemlje pravi je sin,
ima pogum do bolečin —
zakaj, povej, si pa rojen!

In drugo, bratje: kdor je močan,
ta tiho dela, znoji se ves dan
in z brati se svojimi bije;
a ko nad njim se vzboči noč,
se proži v njem najvišja moč; —
po lastnem srcu rije.

In tretje: ta lepi umotvor,
ta svet — po sredi mu gre razdor,
kdor pravi „ne“, si laže;
a kdor to rano sveta prizna,
in vendarle ne toči solza,
ta se moža pokaže.

In še enkrat — do vrha, točaj!
Ex, bratje moji, in sedaj —
nam je še kaj na poti?
Je treba, bratje, še besed?
Ljubimo ta „prokleti“ svet —
Kajfež, kdor je nasproti!

Revija.

Hej, pridite, pesmi, stojte pred menoj!
Najprej ti mala, vitka — kaj je s teboj?

— „Jaz sem nagajivka,
osata zbadljivka,
nemiren plamenček
po kotih vseh švigam,
za nič se ne brigam,
vrtim se in migam
in stržem korenček.“ —

Prav, mala! Poznam te in rad te imam.
Ti, špiček? — „Se klanjam in sem epigram.“ —
Odgovor kot jedro — prav kakor si sam.
Moj verni oproda, ne bodi drugačen!
Lok vsikdar napet, tul vedno natlačen!
Še, mislim, junačila bodeva skupaj.
— „Na mé se zanesi in vase zaupaj.“ —

Ti, žlahčič umerjeni — kaj tak zatôpljen ves vase?
Kam ti je misel šla? — „V lepe minule že čase:
mojstrom sem služil, voljan sem jim bil in pokoren,
tebi, učencu, kako pač ne bil bi uporen?
Kette ^{Prešeren}, še Levstik —“ Skoz prste poglej!
— „Gledam — ne vidim.“ — Smo res že pri koncu, ojej?
Torej: pozdravljam te in te odslavljam med svet —
išči si novega mojstra, sirota sonet.

Ti v bronastih škornjih, bi rekel, mi nisi neznanka;
bilà Črnogorka si, včasih za silo Spartanka,
s Pavliho si romala, mnogo menjávala kroj —
Kaj je, balada, pravzaprav s teboj?
— „Vdova ob živem možu . . .“ — Kočljiv slučaj!
Veš kaj: povabi Vladimira na čaj!
In — molči kot riba — i jaz te posetim kedaj . . .

A tebi — ne vem ti imena, ne vem ti pomena,
ti moja bolečina — slast,
ti prvi moj pogon in moja zadnja rast,
ti zlato jedro duše sveta,
ti želja do bratov iz srca,
ti volja moja in volja rodú
jasnost resnice v mračnem snu —
ne vem ti imena, ne vem ti pomena —
ti moja globoka skrivnost — svetost. —

